

Іван СІПАКОВ

СІНЯГОР'Я

Есьце летучыя сіныя... Сіней ад асненых раніаў...

Спяць блісконныя месцы... Спяць сусветныя жахі ў стальной упачоўцы...

Мы стамі ў зліўным маі... Недалёка ад нашых студэнтаў...

Марш у сінежных сцягах... Марш у белых палках...

Мы стамі па калені ў ірках... На іхніх шыбах та шчодрасці...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

Спяць у снарадах... Спяць бялю, як сама смерць...

Вось тады мы і заўважым... Што мы ўжо стамі ў наі...

АДЗІН ЛІСТОК

Ось ужо вальмі дзень ужо кружыцца... хаце ярка размаляваная старонка ў насасце...

будзь прыносіў: смалак, лалку, апалае лісьце... Алізін мужына наскоку сухаго моху...

На адным баку — вершы, Вядома, дзіцячым. Нават залужа «дзіцячым»... 3 прамірным найскам «спешчыку»...

Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная...

«Калі пашы лідзкі чакалі аўтобуса ў горад... было холадна, хмарна, дзямую смарк вецер»...

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

Далей расказваецца пра клопчыка, пра тое, як ён стараўся і ніяк не мог распаліць касцёр... то запалку вецер трымаў, то галава не разгаралася»...

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«І вось па сцэжыніцы з лесе выйшаў салдат-сувавіст з мавушнікамі і доўгім шастом... Салдат павітаўся і прысеў на пень»...

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

ДА 70-ГОДЗІЯ З ДНЯ НАРАДЖЭННЯ МАКСІМА РЫЛЬСКАГА

У 1964 годзе савецкая літаратура страціла аднаго з лепшых майстроў слова, выдаданага паэта і паэтухага чалавеча, палітычнага і навуковага дзеяча...

«Паклук прышоў аўтобус, людзі былі ўжо знаёмыя, блізкія... У аўтобусе яны садзіліся дружна і весела...»

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

ЁН ПРЫЎДЗЕ ЯШЧЭ НЕ АДНОЙЧЫ...

вешча любімага майго польскага паэта, геналяна Адама... І хоць малявады адліны ад аднаго іх пазытыўнага характара...

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

Ад чыстых волаў Свіцязі, ад гукаў беларускай жалейкі, ад сардэчных беларускіх песень, ад сустрач з прэстыжамі, ласкавымі беларускімі сябрамі...

«Але то, што касцёр, запалены салатам для аднаго хлопчыка, збіліў паміж сабою ўсіх... думка светлая, радасная»...

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

«Тут, у гэтым аваяванні аваяванні, ёсьце павуны прамашкі... Не треба было ўважліваці: салдат-сувавіст...»

АБ ІСЦІНАХ БАНАЛЬНЫХ

Калі чытаеш адно за адным апавяданні М. Ракітнага з кнігі «Была вясна...», стварэцца ўражанне, што іх аўтар, пісьменнік досыць стаіць і вопытны, забывае аб многім, часам элементарных рэчах... Напрыклад, аб тым, што калавал жывяць, узяты сам па сабе, яшчэ не з'яўляецца мастацкім творам...

мяркоўным. Нібыта былі кулак і кулакці. Эксплуататары і добрады. Пісьменнік як бы забывае аб класавай прыродзе кулакства. Такія невыразныя аўтарскія пазіцыі ў творах не адчуваецца прыкмет чужаго. Можна толькі здагадвацца, што дзеянне пачынаецца ў 20-я гады нашата стагоддзя. Але падзеі апавядання з адвольным поспехам можна аднесці і да XIX стагоддзя. Нібы Кастрычнік, грамадзянская вайна абмінулі аўска, нібыта назваць удачай замалюць аб'яўленыя ў адзін шкід «ў дарозе». Дарожні ўжо прыедлі творы, падобныя да апавядання «Дзе Манькі», вельмі дробная тэма ў замалюць «Білет», а «Стрэлба» — гэта анекдот сардэчнага гатунку, які можна раскаваць у дарозе, але ўсё гэта не абавязкова ўключаць у зборнік.

Крытыка ўжо адзначала, што М. Ракітна, як правіла, абмяжоўвае сябе кампазіцыяй. Амаль ні адзін яго твор не абыходзіцца без аморфнага, безаблічнага апавядання. Апавяданне ў апавяданні, безумоўна, мае права на існаванне, нішто не стане гэта аспрэчваць. Горш тое, што аўтар выкарыстоўвае толькі такі прыём, і гэта, вядома, не дазваляе яму паказаць герою ў дзеянні, ў іх узаемаадносінах. Анастасіяўнасць кампазіцыянага вырашэння, схематычнасць задуманага робіць апавяданне падобным адно да аднаго. Многія ў кнізе М. Ракітнага і неабавязкова. У апавяданнях «Сагура» і «Млын» парушаны прапарты галоўнага і другараднага асобаў. Асабліва адчуваецца ператручанасць пейзажымі замалюваннямі, аднастайнасці, расцягненымі і проста лініямі ў творы.

А між тым у зборніку «Была вясна...» ёсць сапраўдныя ўдачы. Не новая тэма ўзята ў апавяданні «Тайна» — ляс жанчыны ў старой вясні. Але для гэтай адвечнай тэмы пісьменнік знайшоў нечаканы паварот, і апавяданне атрымалася цікава і хваляюча.

Выпадкова жыццё

